

ROBERT JUROVIĆ

Osrečuje me, da lahko pomagam

Dober sosed je najlepša ograja, ki razveseljuje in osvobaja – pogovor, ki ni iz trte zvit. Vem, ker imam dobrega soseda, ki mi je pomagal, ne da bi ga prosila. Ta čut ima najbrž že vgrajen v DNK. Kjer ljudje potrebujejo pomoč, najsi bo v Sloveniji ali tujini, tam je on s člani civilne zaščite. Ta moj sosed na drugi strani ograje je Robert Jurović, priznani strokovnjak in vodja reševanja, z dolgoletnimi izkušnjami na področju gasilstva in civilne zaščite, dobitnik priznanj, direktor Izobraževalno-reševalnega zavoda Celje (IRZ) in pobudnik inovativnih projektov. Človek z vizijo, kako vzpostaviti sistem za hitro ter učinkovito pomoč in reševanje življenj, predvsem pa filantrop in humanitarac.

» Piše: Brigita Kobe

» Foto: Brigita Kobe, zasebni arhiv

Imate čut do sočloveka res vgrajen v DNK? Kdaj ste začutili, da bo vaše poslanstvo pomagati ljudem?

Bilo je v osnovni šoli, kjer sem bil član tabornikov, ko me je prijatelj povabil h gasilcem, češ, kot gasilec boš lahko bolj in več pomagal človeku kot pa tabornik. In sem se odločil. Tako sem od devetega leta naprej v gasilski organizaciji. Spoznal sem, da me osrečuje, če lahko pomagam.

Trideset let v gasilski operativi, 25 let član Civilne zaščite. Obseg vaših kvalifikacij je zelo velik. Za kaj vse ste usposobljeni?

Pri delu je potrebno nenehno izobraževanje in usposabljanje. Tako sem med drugim opravil tečaj za vodenje gasilskih enot, intervencij, potapljanja, usposabljanja za vodjo čolna z licenco za plovbo po morju in celinskih vodah, tečaj za strojnika, za delo z dvigali, radijskimi zvezami, begunci v begunskem centru, vaje za mednarodne reševalne akcije itd. Kot nekdanji predsednik društva za brezplačno pravno pomoč sem se moral spoznati tudi s pravom. Ah, tega je veliko.

Kadar gre za težje intervencije, morate znati obvladovati tudi stres. Se vam je kdaj zgodilo, da so vas premagala čustva?

Ja, se zgodi, ampak v težkih

situacijah nimam časa, da bi čustveno odreagiralo, ker delam po protokolu, ki sem ga usvojil med izobraževanjem in z izkušnjami na terenu. Kljub temu pa to včasih pride za mano.

Ko prihitite na pomoč ljudem, ki jih je prizadela nesreča, so ti obupani, žalostni, hvaležni, nekateri pa jezni na vse, kajne?

Tako civilna zaščita kot gasilci moramo računati, da poti do njih niso vedno proste, da naletimo na različne ovire, da se je treba prebiti do ogroženih, da so nekateri odrezani od sveta, da divja požar, da so zaprti železniški prehodi ... To nam vzame čas, potem pa slišimo pripombe, češ, kje ste hodili tako dolgo!

Opravljanje vašega poslanstva vam je dalo veliko izkušenj, rojevale so se ideje. Tako ste ustanovili in vodite Izobraževalno-reševalni zavod Celje (IRZ).

To je ena od osnovnih dejavnosti zavoda. IRZ si prizadeva za izboljšanje življenjskih pogojev in varnost ljudi. Tako načrtujemo projekt Šolske roke rešujejo. Gre za inovativno pobudo povezati izobraževalne ustanove in reševalne enote. Povečati želimo dostopnost nujne zdravniške pomoči v oddaljenih krajih, omogočiti dijakom tehnične smeri praktične izkušnje pri obnovi in predelavi odsluženih reševalnih in terenskih vozil ter

njihovo predajo reševalnim enotam v odročnih krajih. Radi bi vzpostavili dolgoročno sodelovanje med šolami in reševalnimi službami ter spodbujali prostovoljstvo.

Naslednji vaš projekt je projekt Prvih posredovalcev. Z njim bi radi vzpostavili hitrejšo in učinkovitejšo nujno medicinsko pomoč.

Pravica do zdravstvenega varstva in pomoči je ena izmed temeljnih človekovih pravic. Vendar ta pravica včasih ostane neuresničena, ker so življenja ljudi odvisna od sistema, ki v ključnih trenutkih odpove. Projekt Prvih posredovalcev je namenjen odpravljanju te vrzeli z vzpostavitvijo sistema, ki omogoča hitro in učinkovito pomoč pri nujni medicinski pomoči, še preden prispejo reševalne službe. Poudarek je na aktivaciji lokalnih skupnosti, usposabljanju prostovoljcev in zagotavljanju potrebne opreme. Tako bomo vzpostavili sistem, ki lahko resnično rešuje življenja. Posebej prebivalci podeželja nimajo enakega dostopa do zdravstvene oskrbe kot prebivalci mest, kjer je odzivni čas do 15 minut, medtem ko je na podeželju daljši in ponekod presega 20 minut.

Za ta projekt ste izdelali tudi finančno oceno stroškov. Kako ga boste financirali?

Financiran bo iz različnih virov, vključno z vladnimi sredstvi, evropskimi skladi in donacijami. Ključni partnerji pri projektu vključujejo ministrstva, občine, prostovoljne organizacije in zasebni sektor. Izkazalo se je, da nekega pravega odziva na te pobude ni. Ministrstvo za zdravstvo mi je zagotovilo, da je v pripravi zakon o prvih posredovalcih, ki bo določal njihov status, aktiviranje, izobraževanje in financiranje. Pravzaprav niti ne gre za tako velik finančni

Pravica do zdravstvenega varstva in pomoči je ena izmed temeljnih človekovih pravic.

zalogaj, ker bo veliko tega delovalo na prostovoljni bazi, kritje bomo potrebovali za osnovna sredstva, izobraževanja in opremo. Pri kritju stroškov bi lahko vključili tudi Zavod za zdravstveno zavarovanje, vprašanje pa je, če bo interes, ko gre za denar. Računam tudi na evropska sredstva. Evropska unija nam je priznala status nevladne organizacije, kar je pogoj za sodelovanje pri razpisih. Prijavil sem se že na dva razpisa, priprava dokumentacije mi je vzela res ogromno časa. Tako da bolj malo spim, moj računalnik pa poka po šivih.

V Sloveniji pa v javnih razpisih postavljajo nelogične zahteve, recimo: nevladna organizacija (NVO) mora po zakonu obstajati vsaj dve

leti, da lahko zaprosi za pridobitev statusa. To samo po sebi ni sporno in je do neke mere razumljivo. Vendar pa je nesmiselno in v praksi ovira razvoj, da številni razpisi zahtevajo še določen letni promet ter redno zaposlitev vsaj ene osebe. To so pogoji, ki jih številne mlade nevladne organizacije ne morejo izpolniti. Enake zahteve postavlja tudi Zavod za zaposlovanje pri razpisih za zaposlitve v NVO ali pri programih javnih del. Takšna birokratska pravila ustvarjajo začarani krog, v katerem je nemogoče začeti, če že v štartu nimaš sredstev, s katerimi bi izpolnil pogoje za njihovo pridobitev.

Med številnimi projekti morava omeniti Most

V prihodnost gledam z optimizmom.

med generacijami, s katerim boste nudili izobraževanje in podporo za boljše zdravje starejših.

Namenjen bi bil starejšim in drugim zainteresiranim in bi zajemal samopomoč, prvo pomoč, psihološko pomoč in izobraževanje starejših za osnovno delo z računalniki. Od Ministrstva za digitalno preobrazbo sem dobil pet stacionarnih in obnovljenih računalnikov, pričakujemo pa še deset prenosnikov.

Verjamete, da boste uspeli zbrati potreben denar?

V kolikor ne bi verjel, se tega sploh ne bi lotil. Priznam pa, da mi je marsikdaj težko, ko vidim, čemu namenjajo sponzorska sredstva. Od lanske zime do danes sem poslal okoli tisoč prošenj, nekateri mi sploh niso odgovorili, ker niso videli svojega interesa v teh projektih. Zato se toliko bolj usmerjam v mednarodne razpise. Prepričan sem, da bo potem, ko bodo projekti stekli, to vzbudilo zanimanje tudi med slovenskimi sponzorji. Rad pa bi se zahvalil celjski občini in županu, ki so mi prisluhnili in obljubo držali. Dobili smo poslovne prostore na Okopih 2b, ki pa so nujno potrebni obnove. Ni konca!

Kdo vam pomaga pri organizaciji projektov? To je ogromno dela za eno samo osebo. Si niste naložili preveč na ramena?

Kot organizator in vodja vse potrebno pripravim sam, da delo steče, potem pa ga predam naprej svojim članom.

Ali vse to počnete kot prostovoljec?

Trenutno res. A tudi denar vlagam v projekte, v katere verjamem. V prihodnost gledam z optimizmom.